

P. b. b.

VĚSTNÍK

Čas. lidového sdružení
a č. katolických spolků
v Rakousku
Adresa: Věstník
15. Petzengasse 17, 1150 Wien

ROČNÍK: XLII

VÍDEŇ

ZÁŘÍ – ŘÍJEN 1995 ČÍSLO: 9 – 10

Ke dni naší křesťanské mučednice



Dorost – Posel B. S. P.

Svatá Ludmila a dnešní české dívky

Běla Dlouhá

Choral svatováclavský, který se letos tak o ozývá v našich chrámech — a tak tomu bylo vždycky v dobách úzkostí — měl by českým dívkám — a jim zvláště — připomenout nejen sv. Václava, ale i onu překrásnou postavu našich dějin, která nám sv. Dědice vychovala, která ho duchovně formovala k obrazu a podobnosti svému. Nebyla by nám mohla vychovat světce, kdyby sama nebyla světicí. Ale jak se sama z pohánky stala křesťanskou světicí, ba prvomučednicí českou, to je právě tajemství její ženské duše a to tajemství bylo skryto už v její dívčí pohanské duši, kterou později navštívila milost Boží, aby ji rozvíla v nádherný květ.

Svatá Ludmila jako dcera pohanského vladyky žila — až na vymoženosti civilisace — v podobném prostředí, jako dnešní dívky. Kolem ní bujelo pohanství jako v dnešním světě se všemi svými důsledky: Neznalost Boha, neobliba příkazů ani

rozelené mravnosti, mnohoženství mužů, cizoložnost žen, rozešvaré rodiny, znesvářené rody, ctitivost moci a peněz nebo zboží. To všechno oslabovalo Čechy i zevně, takže bývali napadáni cizinci a zavlékáni do otroctví.

Bylo za jejich dob jako v naší době přemnoho, většina dívek, které toho všeho nedbaly, které pro obecné dobro či bídu hmotnou i mravní hlava nebolela. Uprostřed takových poměrů neměly vyššího zájmu, než kult těla, než vlastní zevnějšek a jeho krásu, než smyslnost, požitky, malicherné hněvy, žárlivosti, intriky a svády.

Jaká byla Ludmila ze Stodoran, ukazuje její pozdější život. Jistě vynikala duchem i krásou, když si ji mezi všemi zvolil první kníže v zemi za manželku. Oba potom přijali křest sv. z rukou sv. věrozvěstů slovanských. Ale jakou náplň dalo duši

(Dokončení na str. 2.)

Ludmilině, z toho možno soudit, jak její duše po něm žíznila. A tato žízeň pohanské duše po křesťanské spravedlnosti je to, co nám dokresluje její dívčí lytost.

To byla duše hluboká a opravdová, která se rmoutila nad každým zlem, která hledala dobro, toužila po něm a to nejen pro sebe, ale pro lid, kterému vládla — v menším na sídle svého otce, ve velkém později jako kněžna Pražská. Bůh viděl její vnitřní utrpení, její hledání světla, její rozpaky a zmatek i upřímné volání po pravdě osvobozující. Proto ji ve své předvídavé lásce k našemu národu zvolil za jeho příští patronku a vyšel její duši vstříc světlem svého evangelia. Její opravdovost, se kterou se zajímala o vyšší věci, se kterou vyšla nad okruh malicherných ženských zájmů, dotkla se Srdce Božího, že usoudilo ve své Prozřetelnosti dáti nám Ludmilu za matku národa, která nás jako národ zrodí pro nebe. — Ludmila skutečně potom stala se v plánu Božím tím, co náš národ potřeboval: byla všestranně příkladem, který zapaloval srdce k následování. Milovala Boha nade všecko a bližního jako sebe. Vždyt byla „očima slepému, nohou chromému“, byla všem vším. Byla Ludmilou, milovala lid svůj český a proto hleděla mu vstřípit slovem i při-

kladem spasnou nauku evangelia, ve které poznala želanou pomoc pro bídu pohanských duší.

Její převzácný příklad zapůsobil do šířky, tak že ji mnoho českých žen a mužů následovalo. Ale zapůsobil zvláště do hloubky v jejím vnuku sv. Václavu, z něhož vykvetl nejkrásnější květ českého nebe. Svě babičce děkoval sv. Václav za to, že mu zjednala již v mládí vynikající vzdělání, jí děkoval za panovnickou moudrost i za své křesťanské ctnosti. Jeho milovaná babička ho předešla i příkladem jako prvomučednice. Jen touto hloubkou svého charakteru dala nám Světce, který po tisíc let je ideálem, nejdražší postavou a nejsilnějším ochráncem českého národa.

České dívky — milujete-li svůj národ, vybředněte z malicherností! Potřebujeme velikých lidí, dnes více než jindy. Povrchní dívky hledají sobě rovné muže — z takových rodin nevzejdou hrdinové. Hrdinství má kořeny v dívčí duši, jako dílo spásy lidské bylo založeno na mariánském pokorném slovu: *Aj, já dívka Páně!* — a dílo křesťanství v Čechách na „tiché, zbožné paní Ludmile“. Život z Eucharistie, jemuž sv. Václava naučila sv. Ludmila, bude zřídlem, v němž se oprostíte malicherností a zaníceny vyšší láskou stanete se národu nositelkami lepších dob v lepších charakterech českých lidí — po vzoru sv. Ludmily!



Sv. Václav ve výchově sv. Lidmily.

„Synu, přijmej učení od mladosti své, a až do bedin nalézati budeš moudrost.“ (Sir. 6.)

Milí přátelé, drazí krajané !

srdečně vás všechny zveme na oslavu

SVATÉHO VÁCLAVA

PATRONA ČESKÉHO NÁRODA

se koná v českém kostele JEDNOTY SV. METODĚJE na Rennwegu 63

V neděli 1. října 1995

SLAVNÁ MŠE SVATÁ V 10 HOD

Přiveďte své známé krajany

Církev není lhostejná ke společenskému dění. Být dobrým křesťanem, to znamená víc než být zbožným a slušným člověkem v soukromém životě. Být solí země a světlem světa, to znamená také nést odpovědnost v životě občanském a národním, nestarat se jen o sebe, ale mít na zřeteli dobro celku.

Druhý vatikánský koncil promluvil o službě církve současnému světu, a zejména o úloze laiků na tomto poli, jasnými slovy.

*František kardinál Tomášek
(pozdrav věřícím k svátku
sv. Václava 1988)*



Havel dostane sto tisíc dolarů. Prezident ČR Václav Havel se stal držitelem americké medaile SVOBODY za rok 1994. Vyznamenání je každoročně udělováno ve Philadelphii jako ocenění významného přínosu k principům svobody. Součástí této ceny je finanční ocenění ve výši 100 tisíc dolarů. Loni stejnou cenu obdržel předseda ANC N. Mandela a prezident JAR F. de Klerk a mezi jejími laureáty je i polský prezident L. Walesa. V Havel by měl cenu převzít v Den nezávislosti USA 4. července t. r.

ABY POSTAVA SVATÉHO VÁCLAVA SJEDNOCOVALA CELÝ NÁROD A PŘIPOMÍNALA MU SKUTEČNÉ HODNOTY

Osobnost svatého Václava má v našich dějinách jistotně státotvorný význam. Vždyť jeho děd, Bořivoj, byl stěží víc než první mezi sobě rovnými vůdci ostatních kmenů. Český panovnický rod odvozuje svůj původ od bájeslovného Přemysla Oráče ze Stadie, ale česká státnost je ztotožněna se svatým Václavem. Státoprávní pojem zemí Svatováclavské koruny vytvořil Karel IV. Knižte Václava se dovolávali čeští bojovníci včetně husitů a při vyhlašování kompaktů v Jihlavě zpívali kališníci svatováclavský chorál. A po volbě Jiřího z Poděbrad českým králem roku 1458 zpívali svatováclavský chorál společně kališníci i katolíci. Na oltáři v Chrudimi je namalován svatý Václav vedle Mistra Jana Husa. Stejný výjev se nachází v obrazárně v Roudnici nad Labem. Václavova osobnost působí tedy jako sjednocující prvek pro všechny, kteří mají rádi tuto zemi.

Zdá se, že dokud je lidem a zemi dobře, tak svatého Václava nepotřebují. Ale když je vlast ohrožena, tu "nedej zahynouti nám ni

budoucím" zaznívá i z hrdel nevěřících.

Osobu sv. Václava si nesmíme představovat jako bázlivého ministranta. Byl to mladý, odvážný člověk, který se postavil i proti své matce, protože byl přesvědčen, že ví lépe, co je zemi ku prospěchu; byl statečný a obratný, když dokázal přemoci a odzbrojit bratra, který jej v Boleslavi napadl. Ale byl křesťan, když po vzoru Kristově řekl: "Bůh ti odpusť, bratře!"

Nedávno zemřelý jezuita P. Mikulášek k tomu říká: "Chápal tedy, že se jedná o nedorozumění. Že bratr nemusí být a není opravdu zlý. Má jen jiné mínění, jinou svou pravdu a jde bezohledně za ní. Všichni jsme posedlí svou pravdou. A jsme vždy ochotni se za ni bit. - Sv. Václav, šeptající při svém umírání "Bůh ti odpusť, bratře!" nás učí chápat bratra i jinak myslícího, pro svou pravdu proti nám bojujícího. Učí nás odpouštět mu, mít jej rád, ba se za něho obětovat. Toho je nám zapotřebí. Naučí-li nás to svatý Václav, opravdu nezhyneme."

ANTONÍN HOLAS

Svatý Václav a čs. legionáři

Téměř u každé důležité události našeho národa stojí sv. Václav. Nejinak tomu bylo i u úsilí o národní samostatnost za 1. světové války.

Na samém jejím počátku byla v Rusku z našich krajanů vytvořena výzvedná jednotka v síle praporu "Česká družina". Ta složila slavnostní přísahu v Kyjevě na den sv. Václava 28. 9. 1914 (podle ruského pravoslavného kalendáře - čili 11. října). Její prapor zdobila svatováclavská koruna. Během r. 1915 vzrostla Česká družina na 1. střelecký pluk, jehož plukovním dnem byl den sv. Václava. Kronika 1. pluku uvádí, že se tehdy pluk jme-

noval Sv. Václava. Po úspěšné zborovské bitvě (2. 7. 1917) byl pluk Sv. Václava koncem srpna 1917 přejmenován na pluk M. Jana Husa.

Slavnostní přísaha v Kyjevě

Obdobný osud stihl i 2. pěší pluk Sv. Cyrila a Metoděje, který byl přejmenován na pluk Jiřího z Poděbrad. Bylo by ovšem nedorozuměním stavět proti sobě svatováclavskou a husitskou tradici. V legiích byli současně vojáci, kteří se hlásili k oběma tradicím. Spisovatel Fr. Langer, ruský legionář, např. upozornil: "Z husitské tradice jsme vybrali jen to vojenské."

Na podzim 1917 byly československé pluky rozloženy v okolí Kyjeva. Vojáci své zemljanky zdobili rozmanitými kresbami - Hradčan, sv. Václava, J. Žižky, M. J. Husa, J. Sladkého-Koziny, Tater, Jánošíka s roztrženými pouty na rukou. Později cestou po sibiřské magistrále obdobným způsobem ozdobovali obytné vagony svých transportů. Svátek sv. Václava slavili legionáři okázale a rovněž i vánoce.

Příslušníci České družiny, tzv. starodružinici, si však každoročně připomínali den 28. září jako den své slav-

nostní přísahy v Kyjevě na prapor zdobený svatováclavskou korunou.

Tuto tradici si přenesli i do vlasti a slavili ji až do své smrti.

Při jubilejních svatováclavských oslavách v roce 1929 v Praze, jichž se zúčastnili také legionáři, předal prezident ČSR T. G. Masaryk 8. jezdeckému pluku posvěcený plukovní prapor a pluk byl pojmenován na "Pluk knížete Václava svatého".

JAN JANOUŠEK

Nikdy dříve nebyl svátek sv. Václava oslavován s tak vroucím city vlasteneckými jako dne 28. září 1918 ... Po celých Čechách, ve všech kostelích, přes zákazy státních úřadů slouženy mše svaté za šťastnou budoucnost českého národa, neb jak patrně z ohláškových knih "bychom se brzkého míru a lepších časů v osvobozené vlasti dočkali". Chrámů byly přeplněny, z kazatelen promluvena kázání na onu dobu velice smělá a protirakouská. Na mnohých místech uspořádány tábory lidu...

Tak vítali jsme v našich českých chrámech i v malých kostelích oslavami svatováclavskými svoji samostatnost o celý měsíc dříve, než přišla doopravdy.

Antonín Šorm: 28. září 1918 našim 28. říjnem (1927)

I KDYBY NEBYL BŮH

Olga Valeská

I kdyby nebyl Bůh,
po smrti holé nic,
člověk by stvořil si nebe.
Svou vůli.
Člověk svou vůli by obrátil lic
trudného Měsíce.
I kdyby nebyl Bůh,
i kdyby nebylo nebe.
Svou vírou v sebe.



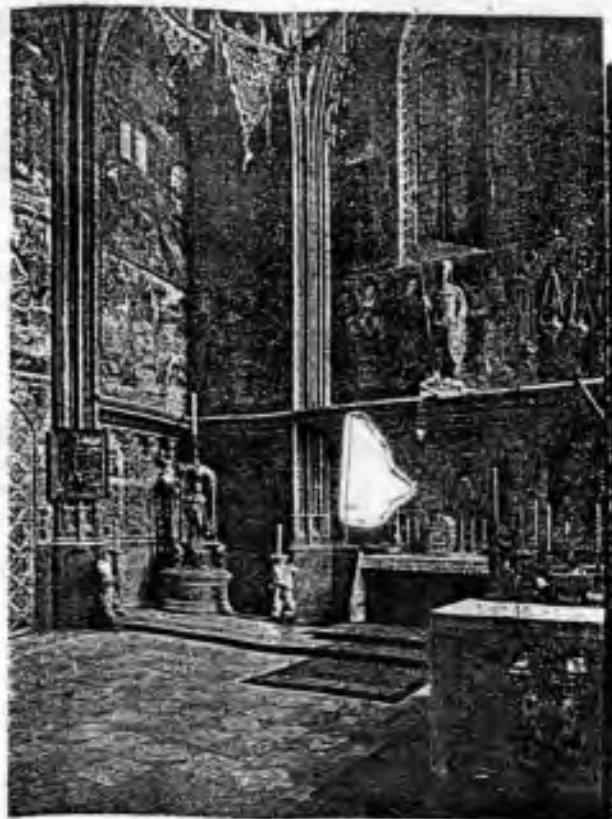
Československý odboj v Americe
Diplom Národního svazu českých katolíků

Reprodukce archiv

Prameny našeho národního bytí.

Svatý střed.

Jsou národové v Evropě, kteří mají od dob středověkých světec podobného významu a kultu jako my ve sv. Václavovi. Ale není, tuším, národa, jehož úcta by takovou měrou soustředila se k jediné postavě, takovou měrou plnila po všechny věky veškerenstvo národní společnosti, která by měla tak slavné středisko kultu, jako je hrad pražský s katedrálou sv. Víta a kaplí svatováclavskou nad hrobem světcovým ve více než tisícileté metropoli země. A jistě není národa, který by se mohl pochlubit tak starobylostí a tak slavnou hymnou národní, jako je chorál svatováclavský, tou písní naděje a útěchy, písní starou víc než šest století, jež nese k nám z hlubin minulosti, nasycena modlitbami věků, vždy znovu a znovu spojující v nové prosbě a jedné myšlence nové pokolení národní a generacemi předků, s tou daleko větší a početnější obcí kmenovou, jež žije jen ve vzpomínce a paměti.



Kaple svatováclavská

Duchovní vzájemnost

Morava jako most mezi Západem a Východem

V Brně působí Hnutí za duchovní jednotu Slovanů. Redakce položila jeho prozatímnímu předsedovi PhDr. Josefu Svatopluku Matěj-
kovi dvě otázky:

Co bylo podnětem pro vznik vašeho sdružení?

"V roce 1991 jsem navštívil Medžugorje a před tím jsem byl v Jugoslávii třikrát. Různorodé a bohaté krásy této země mne doslova okouzly. Tím děsivěji jsem pak prožíval nepopsatelnou tragédii, která není dodnes uzavřena. Těžce jsem také nesl počínající rozdělování naší republiky. Snaha sjednocovat Slovanů mocensky je scestná, avšak jejich duchovní vzájemnost je základě cyrilometodějské tradice na zánětlivě potřebná. Proto jsem ve spolupráci s katedrami rusistiky a Ústavem východoslovan-
ských literatur inspiroval vznik Hnutí za duchovní jednotu Slovanů."

Jaké má hnutí cíle?

"Chceme postupně přispívat k přeladění sil vybíjejících se nesmyslnou agresivitou na síly tvůrčí. Morava má Velehrad a vynikající tradici duchovního všeslovanskosti. Mohla

by tedy být mostem mezi Západem a Východem. To ostatně již dříve předjímal Jan Pavel II., když vedle sv. Benedikta vyhlásil za patrony Evropy sv. Cyrila a sv. Metoděje.

Nemůžeme pochopitelně ustmout na pouhých deklaracích. Prosíme kněze, aby se modlili za mír mezi Slovanů. Vytváříme zcela nový estetický směr, nazvaný etické umění, dokazující, že na každém kroku může splývat krása s mravností. Současně máme připravenou řadu metod z nej-
různějších oborů, jako je například psychologie, pedagogika, sociologie a do jisté míry i medicína, ekologie a ekonomika, z nichž některé byly již důkladně prověřeny a publikovány jak v rozsáhlých odborných státech, tak i samostatných spisech. Ve spolupráci s ostatními slovanskými národy, prostřednictvím jejich zastupitelských úřadů a jiných institucí se snažíme vytvářet mise přátelství šířící lásku mezi Slovanů, a ve vzdálenější budoucnosti podnítit vznik jakéhosi všeslovanského parlamentu, sestaveného ze zástupců nej-
různějších kulturních oborů." (K)



Jan Čep se svou matkou v Myslechovicích

Jan Čep, příkladný katolický křesťan a spisovatel. Narodil se v poslední den roku 1902 (31.12) v Myslechovicích u Litavle na Moravě a zemřel 25. ledna 1974 v Paříži ve Francii; kde žil v exilu na ostrově sv. Ludvíka v blízkosti katedrály Notre-dame.

Doporučujeme
našim členům

VÍDEŇSKÉ
SVOBODNÉ LISTY

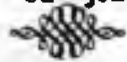
Mezinárodní rady české a slovenské větve v Rakousku

Čtete a rozšiřujete
české noviny
vídeňské.

Jan Čep

Křesťan a svět

Při vzpomínce na to, co všechno nedobrého a tragického se dnes všude ve světě děje, co stále nakažlivého hnusu marxistické nenávisti přetrvává v ranách nalomených charakterů a tlačí se napovrch v naší rodné a staré vlasti našich hluboce věřících předků, přinášíme našim věrným čtenářům na začátku letošního půstu závažnou a ne zrovna lehce pochopitelnou Čepovu úvahu o základním rozporu mezi pohanským a křesťanským náhledem na svět. Chceme se tak zamyslením spisovatele Jana Čepa - rodáka z Moravy - jednak vnitřně obohatit a zároveň mu za jeho poselství v románech, esejích, úvahách a promluvách k domovu na vlnách éteru Radia Svobodné Evropy v době 40leté policejní diktatury komunismu poděkovat za jeho osobní svědectví pravdě Kristova evangelia. Letošního 25. ledna uplynulo 20 let od jeho smrti.



MYŠLENKY PŘED USNUTÍM

► Když máš na nohou nové boty, nemusíš jít ještě novou cestou.

► Nejdelší je cesta, po které přicházíme k rozumu.

► Nejvíce chválíme to, co postrádáme. Například trpělivost.

KAREL KÝR

Lidovci žádají navrácení majetku obnoveným spolkům

Praha (ku) – Naturální restituce, navrácení pouze nemovitého majetku v jeho současném stavu (znehodnoceného i zhodnoceného) předpokládá návrh zákona o navrácení majetku spolkům, společenským organizacím a občanským sdružením, který předložili k projednání Parlamentu poslanci KDU-ČSL J. Kasal a J. Karas. »Vycházíme z principu, že to, co bylo ukradené, by mělo být vráceno majiteli,« uvedl včera Kasal. Uznal, že to může být v praxi někdy těžko proveditelné, zdůraznil však, že slušný stát

neprodává kradené zboží před očima vlastníků. Podle Karase bylo na území ČR před únorem 1948 asi 40 tisíc spolků (Sokol, Orel, YMCA, Klub českých turistů atd.), po roce 1989 jich obnovilo činnost dva tisíce, kterých se právě týká návrh zákona. Těm, jak uvedl Karas, by se mělo vrátit zhruba 3000 objektů. Lidovci čekali, že problém vyřeší vláda, což se nestalo. Domnívají se, že přijetí jejich předlohy by významně přispělo k tzv. restituční teče. K finančnímu zatížení státu by prý nemělo dojít.

KDYŽ PŘEMÝŠLÍME O SVÉM ŽIVOTĚ, NEJVÍCE BY NÁS VLASTNĚ MĚL PŘEKVAPOVAT FAKT, ŽE ŽIJEME.

REINHOLD SCHNEIDER

V Plzni je jednou všechny vzbudilo gestapo. Hledali francouzského generála Girauda, který jim utekl z nedobytného hradu a šťastně se mu podařilo dostat až do severní Afriky. Jindy zas odbojáři zapálili ohně, aby spojenci našli Škodovku a nádraží pro bombardování.

Karel Koval měl v Plzni bratra – to byl záchytný bod. Karel Koval sám měl na Šumavě v Letinách selský dům, překrásně zařízený. V polích postavil Boží muka s kopii Parléřovy sochy sv. Václava. Celé Kupé jelo na svěcení. Rafael Kubelík při slavné mši hrál na varhany a Lala Bertlová na housle. Večer předtím se zkoušelo při svíčkách. Jedna píšťala u varhan se nechtěla odmlčet, a tak nezbyvalo než aby »impresárió« František Schwarzenberg svlékl svetr a nacpal jej do té píšťaly.

Svěcení v polích v té době bylo dojemné. Odpoledne pak bylo představení Našich furiantů, pro které Karel Koval opatřil kulisy z Národního divadla, namalované Karlem Svolinským. Sám v Našich furiantech hrál. Byl to člověk ušlechtilý, dobře psal a nikdy žádnou legraci nezkazil.

Po koncertech se chodívalo ke Kubelíkovům. Bydleli za pomníkem císaře Františka u nábreží. Dnešní generace si vůbec nedovede představit hospodářskou situaci tehdy – co to znamenalo, když Lala udělala z posledních dvou vajec amoletu.

Bedřich Smetana a jeho vyjádření víry

Do evropského kulturního vývoje 19. století zasáhly české země nejvýrazněji v oblasti hudby. Tvorba úspěšných autorů této doby vycházela z barokní tradice, případně z motivů lidových písní, a přispěla výrazně k rozvoji evropského hudebního klasicizmu. Praha a české země si tehdy právem zasloužily přídomek "konzervatoř Evropy". Předními hudebními osobnostmi a zakladateli české moderní hudby byli Bedřich Smetana a Antonín Dvořák, jejichž životní jubilea si letos připomínáme.

Bedřich Smetana se narodil před 170 lety v Litomyšli (1824) a zemřel před 110 lety, dne 12. května 1884 v Praze, když nemoc podlomila jeho tvůrčí síly a posléze i duševní rovnováhu. Jeho rodák prof. Nejedly ho představoval jako "pokrokového člověka", téměř revolucionáře. Pokrokový Smetana byl, ale nikoliv ve smyslu tzv. pokrokařské doby. Od dětství v sobě choval náboženský cit a velkou úctu k duchovním hodnotám. Kdyby neměl dostatek víry a křesťanské naděje, nemohl by tak pokorně snášet všechna životní utrpení a strádání. Ač byl často smutný a "srdce

mu krvácelo", zpíval lidem o radosti a jasu.

Stačí jen připomenout šťastné chvíle strávené na jindřichohradeckém kúru u zbožného kantora Ikavce, blahodárné vedení premonstrátského duchovního a časté návštěvy u rokcanského děkana Suchého, opravdového vlastence. Smetana vzdycky uznával Boha, jeho milosti, které mu daly dar umění. Za tento dar denně děkoval a svým způsobem se modlil.

Vzpomeňme na dvě modlitby z opery Braniboři v Čechách, na poutní píseň Matičko Boží v opeře Tajemství, která je typickým vzorem kostelní písně a dnes takřka znárodněla. Také když nasloucháme vznešené modlitbě pro mužský sbor Velký Bože nebo velebné harmonii první sloky České písně, uvědomujeme si plně vztah autora k víře a k Bohu. V době svého pobytu u hraběte Thurna napsal šest preludií pro varhany. Ve Smetanově pozůstalosti nalezl prof. L. Dolanský dvě ořenoria (obětování v katolické mši sv.) Scapulis suis a Diffusa est.

Ani Smetana, jako většina velkých umělců, nebyl lhostejný k víře. STANISLAV ZEMAN

BOHATSTVÍ JE SPOLEČNÉ TAK JAKO SLUNCE. ZEMĚ, VZDUCH A VŠECHNO OSTATNÍ. NEMŮŽEŠ SE STÁT BOHATÝM, ANIŽ BYS JEDNAL NESPRAVEDLIVĚ.

JAN ZLATOÚSTÝ

ZAKLÁDEJTE SI NA TOM, ŽE BUDETE ŽÍT POKOJNĚ. VĚNOVAT SE SVÉ PRÁCI A ZÍSKÁVAT OBŽIVU VLASTNÍMA RUKAMA. JAK JSME VÁM JIŽ DŘÍVE ULOŽILI. TAK ZÍSKÁTE ÚCTU TĚCH, KDO STOJÍ MIMO.

1 Sol 4,11-12

FRANTIŠEK A. BUCHAL – 80 let

Ve Vídni dne 13. července 1915 se narodil manželům Buchalovým syn. Dali mu jméno František. Vyrůstal v ryze katolické rodině a již od mládí byl vychováván v lásce k mateřskému jazyku. Už jeho rodiče pracovali v českých katolických spolcích a tak již záhy poznával obětavou a neplacenou spolkovou práci. Po absolvování české obecní školy přešel do českého gymnasia školského spolku „Komenský“, kde také s úspěchem maturoval. Zásluhou národně uvědomělých profesorů byl mu během jeho studia vštěpován zvláštní druh hlubokého vlastenectví, který ho až dodnes vyznačuje. A proto byl již jako mladý student zvolen do různých funkcí v krajských spolcích, kde s úspěchem pracoval.

A proto není se čemu divit, že se krátce po okupaci Rakouska v roce 1938 zapojil do českovídeňského odboje proti nacismu. V orelské odbojové skupině „Curie“ zastával funkci zástupce velitele a za tuto činnost strávil dvaapůl roku v nacistickém vězení. Československá vláda v emigraci ho za jeho zásluhy vyznamenala „Čsl. válečným křížem 1939 – medailí za chrabrost a statečnost I. stupně.“ Toto vyznamenání mu bylo předáno po skončení druhé světové války.

V květnu 1945, kdy Vídeň ležela v troskách, kde vládli nepředstavitelný hlad a apokalyptický chaos a kde se ještě v parcích pohřbívalo, stál už náš František u kořenek Československého ústředního výboru, který měl na přání a s finanční a morální podporou ČSL vlády organizovat masovou reemigraci všech národně uvědomělých a spolehlivých Čechů a Slováků do vlasti. Původně se předpokládalo, že s ukončením reemigrace česká menšina nejen ve Vídni, ale i v Dolním a Horním Rakousku zanikne. Brzy se ovšem ozývaly i jiné hlasy, které tvrdily pravý opak. Pozvolna se utvářel názor, že i početně oslabená menšina musí i nadále existovat v historické funkci kulturního, společenského a hospodářského mostu mezi Prahou a Vídní. Proto i přes stálý odliv začaly opět pracovat nespočetné spolky a organizace, především také ty, ve kterých byl náš jubilarant už před druhou světovou válkou v různých funkcích činný. Bylo to Lidové sdružení, Jednota sv. Metoděje a Orel, kde už od mládí působil.

Postupným rozpadem Československého ústředního výboru – následkem komunistického puče v únoru 1948 – vzniklo velké vakuum, které v následujících letech k prospěchu menšiny vyplnila znovuobnovená Menšinová rada.

Má tři syny Františka, Eduarda a Norberta a jednu dceru Blanku. Všechny jeho děti navštěvovaly českou školu.

Všelé a velké díky patří také jeho manželce Josefě roz. Toporkové, která s nevšední láskou a starostlivostí pečovala a dodnes pečuje o celou rodinu, která v dobrých a zlých dobách stála



Náš dlouholetý předseda – krajan

FRANTIŠEK A. BUCHAL

oslavil 13. července 1995 své 80. narozeniny. – Srdečně mu děkujeme za dlouholetou a obětavou práci pro celou naši menšinu a do dalších let přejeme především hodně dobrého zdraví, spokojenosti ve společné práci v našem středu.

MENŠINOVÁ RADA ČESKÉ A SLOVENSKÉ VĚTVY V RAKOUSKU

vždy a to ještě s velkou dávkou tolerance po jeho boku.

Dnes zastává celou řadu významných funkcí: je předsedou Českého poradního sboru při Úřadě spolkového kancléře, dlouhá léta je už předsedou Menšinové rady české a slovenské větve v Rakousku, Českého srdce a Lidového sdružení, tak místopředsedou Slovanské Besedy, Jednoty sv. Metoděje a Akademického spolku. Při výkonu těchto funkcí má jen jeden cíl: chránit a neúnavně obhajovat zájmy české menšiny ve Vídni, která přežila monarchii, politické zvraty v roce 1934, Hitlera, reemigraci a komunismus, který nás čtyřicet let isoloval od vlasti.

Kromě toho jsou všechny jeho funkce čestné a neplacené a jdou jen na úkor jeho rodinného života, volného času a zdraví.

Za všechnu tu vykonanou velkou práci mu dnes menšina u příležitosti jeho významného jubilea co nejsrdečněji děkuje. František A. Buchal se zasloužil o českou menšinu ve Vídni jak málokdo jiný.

K jeho OSMDESÁTINÁM mu přejeme především hodně pevného zdraví, spokojenosti, Božího požehnání a ještě mnoho let ve společné práci v našem středu.

Menšinová rada
české a slovenské větve v Rakousku
Karel Matzl



Předseda Československého lidového sdružení, místopředseda
Jednoty sv. Metoděje, bratr

FRANTIŠEK A. BUCHAL

slavil 13. července 1995 své 80. narozeniny. Děkujeme mu za jeho dlouholetou a obětavou práci pro naše organizace. Do dalších let mu přejeme mnoho Božího požehnání, spokojenosti a aby ve zdraví mohl pracovat ve prospěch naší katolické menšiny

**ČESKOSLOVENSKÉ LIDOVÉ SDRUŽENÍ
JEDNOTA SV. METODĚJE
OREL VÍDEŇ**

Za Akademický spolek ve Vídni

13. července se dožil náš kolega František A. Buchal v plné životní svěžesti věku 80 ti let. Kolega Buchal se narodil roku 1915 ve Vídni. Navštěvoval zde české školy. Nejdříve obecnou školu ve druhém vídeňském okrese, později české reálné gymnázium spolku „Komenský“ ve Vídni 3., v Schützengasse, kde po velmi úspěšném studiu roku 1933 zakončil středoškolské studium maturitou.

Od svého mládí – jsa v rodině vychován v lásce k rodné řeči, k vlasti a národu – byl činný v Orlu, později ve spolku Sv. Metoděje a v Lidovém sdružení. Po maturitě se stal členem Akademického spolku ve Vídni a členem „Omladiny Komenského“. Během druhé světové války byl zapojen ve Vídni do podzemního hnutí v boji proti nacismu a okupantům. Byl zatčen gestapem a vězněn na „Elisabethpromenade“, známé vídeňské věznici. Po osvobození Vídně Rudou armádou vrátil se rovnou z věznic do obnoveného menšinového života. Za jeho postoj a práci proti nacistům je vyznamenán vysokým řádem Československé republiky. Je činný v Čs. ústředním výboru, v Českém srdci, později v Menšinové radě české a slovenské větve v Rakousku, jejímž je spoluzakladatelem, a dočasně předsedou. Psal o zásluhách kolegy Buchala, o jeho práci pro dobro naší menšiny by bylo něčím, jako by se mělo nosit dříví do lesa. František A. Buchal je osobností, která je s životem naší krajské obce nerozlučně spjata.

Milý Františku, přejeme Ti do dalších let Tvoje života hodně zdraví, zdaru, osobních úspěchů a spokojenosti.

Mnogaja ljeta!

architekt D.I. Ota Česka

Československý ústav zahraniční

V Praze dne 13. července 1995

Vážený pane předsedo,

dovoze, abychom Vám v zastoupení správního výboru, představenstva i kancláře Československého ústavu zahraničního, i jménem svým, upřímně blahopřáli k významnému životnímu jubileu – osmdesátinám.

Vysoce oceňujeme Váš osobní podíl na úspěšném rozvoji krajského života ve Vídni a v Rakousku, ve vedení Menšinové rady české a slovenské větve a v dalších krajských spolcích a sdruženích.

Přejeme Vám i do dalších let mnoho úspěchů, hlavně pak hodně štěstí, zdraví a pohody. Děkujeme za dosavadní Vaši spolupráci s Československým ústavem zahraničním.

S přátelskými pozdravy

Jaromír Šlápota
předseda

dr. Josef Kolínský
ředitel

Nášemu dlouholetému členovi, bratru

FRANTIŠKU A. BUCHALOVÍ

přeje k jeho OSMDESÁTINÁM hojnost Božího požehnání, zdraví a spokojenosti do dalších let.

VII. odbor Jednoty sv. Metoděje

Předseda ústředního výboru, náš krajan

FRANTIŠEK A. BUCHAL

oslavil 13. července 1995 své osmdesáté narozeniny. – K tomuto významnému životnímu jubileu mu posíláme především srdečné díky za jeho celoživotní menšinovou práci a za všechnu obětavou činnost pro naši celomenšinovou organizaci. Posíláme mu upřímná přání pevného zdraví a spokojenosti ve společné práci a mnoho srdečných pozdravů.

ČESKÉ SRDCE – ÚSTŘEDÍ

Nášemu dlouholetému, obětavému a zasloužilému místopředsedovi, kolegovi

FRANTIŠKU A. BUCHALOVÍ

k jeho osmdesátinám

vše nejlepší, hodně zdraví, mnoho zdaru ve spolkové činnosti, stejně i spokojenosti do dalších let

přeje

Akademický spolek ve Vídni

JEŽÍŠ, HISTORICKÁ OSOBNOST

Dnešní návštěvník obdivuje proslulé pozůstatky antického Říma, mimo jiné amfiteátr zvaný Kolosseum, který pojal sto ušle diváků a ve kterém tolik generací křesťanů prolilo svou krev.

Na samém počátku 2. století za vlády císaře Trajána muž jménem Ignác z Antiochie, biskup tohoto maloasijského města, byl poslán do Říma. Má tam zemřít, být předhozen lvům pro svou víru v jistého Ježíše, který zemřel jako otrok na kříži v roce 30 v Jeruzalémě.

Před příjezdem posílá tamějšímu křesťanskému společenství dopis, který se nám docho-

val. Je jedním z klenotů nejstarší křesťanské literatury. Ignác prosí své věrné, aby nedělali nic pro jeho osvobození, aby se ani nesnažili získat pro něj milost, ani nehledali způsoby, jak by unikl mučení. Pohání ho touha nalézt za branami smrti toho, kterého si zamiloval a pro něhož obětuje svůj život: Ježíše Krista. "Nechte mne stát se kořistí šelem! Jen skrze ně dojdou k Bohu. Jsem Boží pšenici: abych se stal bílým chlebem Krista, musím být rozemlet zuby divokých zvířat... Ať mi nic nebrání nalézt Krista." 1/

Kdo je tedy onen Ježíš, o němž Ignác tvrdí, že je živý? Kdo je

tento muž, jehož jméno bylo vyslovováno tisíci chlapci, děvčaty, muži, ženami, dětmi před tím, než byli v Kolosseu či jinde rozsápáni drápy divokých zvířat? Proč byli žáci ukřižovaného po dvě a půl století (od roku 64 do roku 311) terčem opakovaných útoků římské moci? Co v sobě nesli, že dokázali rozechvát i římského císaře? Jedním slovem, kdo je tento Ježíš řečený Kristus? Je tak významný? Skutečností je, že my dnes dělíme dějiny na dobu "před" jeho příchodem a "po" jeho příchodu.

Existoval skutečně? Odkud to víme?

Podívejme se, jak se sami křesťané definovali...

"... Křesťané se neodlišují od ostatních lidí ani původem z jisté země ani jazykem ani způsobem oblékání... Přizpůsobují se místním obyčejům v odívání, jídle a způsobu života..."

Bydlí každý ve své vlasti, ale jako by byli jen cizinci, kteří v ní zdomácněli... Každá cizí země je pro ně vlastí a každá vlast cizí zemí... Jsou tělesní, ale nežijí podle těla. Prožívají svůj život na zemi, ale jsou občany nebe. Poslouchají dané zákony a při tom jejich způsob života je dokonalejší než všechny zákony.

Milují všechny lidi a všichni je pronásledují... Jsou chudí a obohacují mnohé... Bývají tupení a žehnají. I když jsou trestáni, radují se, jako by se rodili k životu.

Jedním slovem křesťané jsou pro svět tím, čím je duše pro tělo..."

Výňatky z Epištoly Diognetovi, konec 2. století.

Slavnost v Emauzích

Letos na svátek sv. Cyrila a Metoděje byla v Císařské kapli Emauzského kláštera v Praze poprvé po 46 letech opět slavena poutní hluboká mše svatá ve staroslověnské. Celebroval ji děkan František Hradecký z Lubence, který zároveň oslavil 55. výročí kněžství. Svou primici v pražské karlínské bazilice sloužil rovněž staroslověnsky, za asistence prof. Vašiči. Poutní mše sv. byla obětována za Prof. Dr. Františka Václava Mareše, významného slavistu vídeňské univerzity, který ještě loni v Emauzích hrál a zpíval při staroslověnské liturgii k svátku sv. Prokopa. P. F. Hradecký v homilii poukázal na zásluhý apoštolů sv. Cyrila a Metoděje a rozsáhlou vědeckou činnost zesnulého. V přímlovách účastníci bohoslužby se mj. modlili za emauzské představené Arnošta Vykoukala, Maura Verzicha a Cyrila Stavěla.

M. P. a V. K., Praha 2

Prezidentský pokoj za přijatelnou cenu

Přesně týden provozu má za sebou staronová chloubka největších moravských lázní Luhačovice na Zlínsku - Dům Bedřicha Smetany. Po více než roční rozsáhlé rekonstrukci (30 mil. korun) se tato už 86 let stará budova, známá též jako Králíkova vila, navrátila původnímu účelu - luxusnímu lázeňskému ubytování.

Lázně Luhačovice usilovaly téměř jedno století o postavení menšího reprezentačního sanatoria hotelového typu - kursalonu. V letech 1907 až 1908 byla proto vy-

psána architektonická soutěž na novou podobu lázeňského náměstí. Vítězem se stal ve své době renomovaný brněnský architekt Emil Králík. Realizace jeho návrhu zahájila první etapu budování tzv. moderních Luhačovic. Králíkův Smetanův dům městu přinesl v moravských zemích ojedinělý, impozantní empírově-wagneriánský sloh. O jeho názvu rozhodla náhoda. Lázně na začátku století počítaly s přílivem majetné zahraniční klientely, převážně z Polska a dalších slovanských zemí. "V návrhu byly názvy

jako Slovanský dům, Na Slovanech, Moravěnka či Libuše. Rébus vyřešila přílehlavě a důstojně choť tehdejšího lázeňského ředitele MU - Dr. Františka Veselého, paní Marie Calma Veselá. Právě z její iniciativy byl v roce 1909 uspořádán Smetanův hudební festival. Tento ojedinělý kulturní počin, který neměl v českých městech, výjma Lito-myšle, obdoby, zapůsobil. Město vešlo ve známost a reprezentativní budova přišla k názvu, " vysvětlil pro ZN noviny ing. Miroslav Ben-roth, vedoucí obchodního oddělení

a.s. Lázně Luhačovice. Podle něho je historie Smetanova domu bohatá. Pobývali v něm prezidenti T.G. Masaryk, dr. Edvard Beneš, řada ministrů a umělců. Na balkonu "Smetánky" tvořil spisovatel František Kožík.

Současná podoba komfortního sanatoria splňuje požadavky na luxusní ubytování pro tuzemskou i zahraniční klientelu. K dispozici je celkem 58 lůžek. Za lůžko a noc klient zaplatí pouze od 250 do 450 korun.

Jaroslav CHUDARA

Lékaři, psychologové, specialisté z oboru alternativní medicíny i léčitelé jednomyslně a důrazně prohlašují: NE, bez lásky se žít nedá!

Ti, kteří lásku ztratili, vědí nejlépe, že tato ztráta může člověku přivodit i nejedno, a často i velice vážné onemocnění. Onemocnění mohou lidé prožít i vzdělání, lidé různého věku i společenského postavení.

Nedostatek lásky se může projevit i v širším kontextu, například jako nepochopení a nedostatek citových vazeb v rodině, nebo nedostatek společenskopracovních stimúlů v zaměstnání. „Nepřítomnost lásky“ může způsobit ztrátu blízkého člověka — zemřel, odešel nebo zradil, ale i ztrátu zaměstnání nebo společenského postavení, i ztrátu přízné sociálního prostředí může být zásahem nelásky, příčinou ztráty pohody, klidu, což může v organismu člověka vyvolat poplach — silný stres. Tep se zrychluje, cévy se zužují, zvedá se krevní tlak, mozek se prokrvuje — celý organismus bije na poplach. V místě nadledvinek se tvoří nadměrné množství stresových hormonů: adrenalin, noradrenalin a kortizon. Zornice se rozšiřují, dýchání zrychluje. Tvoří se méně krvinek v důsledku ohrožení imunity. V důsledku stresu selhává obranný mechanismus lidského organismu, což přináší sníženou tvorbu bílých krvinek, tak důležitých v ochraně člověka proti infekci a zánetlivým procesům v těle. Samotný kortizon nakonec utlumí přirozené obranné reakce organismu. Lidské tělo i duše začíná stonát.

Lékaři vypracovali plán jakési první pomoci při bolestných ztrátách lásky, anebo určitý návod, jak v těchto situacích postupovat. Doporučují pláč, protože slzy „odplaví“ z organismu stresové hormony. Užitečné je také věnovat určité množství času námaze, nebo alespoň kondičnímu krátkému běhu, protože při takové činnosti vzniká v organismu takzvaný hormon štěstí — endorfin, který částečně neutralizuje působení stresových hormonů. (Působí i nápoj z meduňky a vitaminy ze skupiny vitaminů B, které mají posilující účinek na nervový systém.)

Ztrátu lásky léčí i alternativní medicína, dobré výsledky zaznamenali i léčitelé, zejména navozením určité duchovní rovnováhy v člověku, ale žádný léčitel nedovede vrátit ztracenou lásku. Meditace, jóga, autogenéza také pomáhají ve složitých situacích při ztrátě lásky především jasnozřivějším pochopením sebe sama a získáním určité nezávislosti na přízni blízkého člověka.

V obtížných případech je nutná návštěva lékaře. Stav vyvolaný nedostatkem lásky a lidského porozumění může být velmi vážný a stejně nás ohrožující, jako infarkt nebo delší fyzické onemocnění. Specialista, zpravidla psychiatr, může pomoci léku a speciálních terapeutických metod zbavit člověka depresi. Nedoporučuje se však začínat s léčbou polykáním hrsti pilulek pro uklidnění!

Psychoterapeuti rádi, aby pacient trpící „syndromem“ ztracené lásky se snažil především pochopit, že není v jeho silách změnit jiné lidi. Je potřebné „udělat“ změnu sebe sama, uzpůsobit svůj vztah ke světu a lidem. K lásce a přátelství nelze ni-

Nad lásku a její zázemí jsou povyšovány hodnoty jiného druhu, peníze, majetek, moc. Na nejvyšší příčce hodnot v současné společnosti bývají lidé draví, úspěšní. Pokud v prostředí, které preferuje tento systém hodnot (rodinném, partnerském, zaměstnaneckém), se ocitne osoba s jinou stupnicí hodnot a citově, sociálně založená, může se brzy právě u ní projevit to, co můžeme nazvat „syndromem ztráty lásky“. Na tento syndrom jsou nejvíce náchylní lidé sociálně citliví, skromní, málo průbojní.

Když sami zjistíte, že kolem vás se tvoří „vakuum nezájmu“ (když nikoho nezajímají vaše zážitky z dovolené, když zjišťujete, že vám více a více schází pochopení a možnost přístupu k „obyčejným hodnotám“, k zamyšlení nad životem, který je vám blízký), zastavte se! Mohou se objevit i další příznaky rázu fyzického: bolesti svalů, šije, ramen, hlavy, někdy se objevuje i tupá bolest žaludku, pálení žáhy, podrážděnost (chladné vlhké dlaně, zrychlení srdečního tepu, závratě). Mohou se připojit i žaludeční vředy a nemoce dvanácterníku.

Povolání, ve kterých nejčastěji dochází k syndromu ztráty lásky:

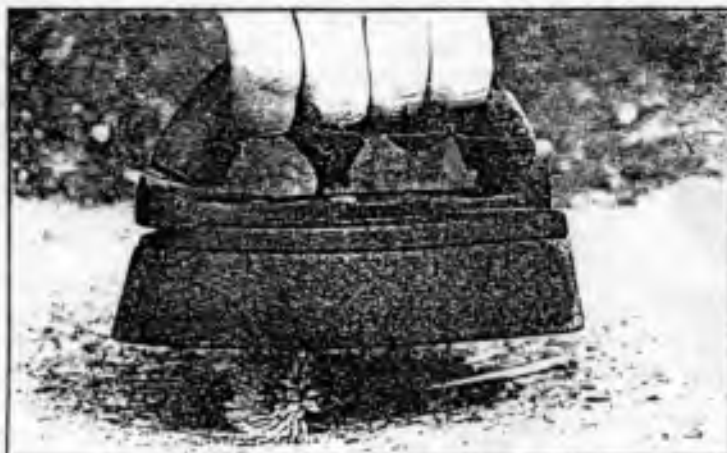
- **Učitelé** — bývají často „obětmi“ žáků i rodičů.
- **Policiisté** — nedocenění těžkého a náročného povolání, riskování života a jeho ohrožení, urážky lidí, výtky a nemístné vtipy.
- **Lékaři** — nezájem okolí o jiné než odborné otázky, strach ze ztráty přestíže, neschopnost dělat zázraky na počkání, které od nich pacient očekává.
- **Umělci** — strach ze ztráty „výsluní“, slávy a úspěchu. Nebezpečné užívání drog, alkoholu (je prokázáno, že příslušníci tzv. svobodných povolání onemocní tímto syndromem deset až třicetkrát častěji, než lidé jiných profesí).

A v rodině?

- Nejvíce bývají ohroženy ženy, zvláště v případech, když se hodnoty pouze na základě jediného stimulu — například krásy, poslání sloužit dětem a rodině, jsou-li opuštěny partnerem, nebo když dochází ke ztrátě hlubší komunikace s partnerem — ochladnutí zájmu o společné prožívání, když partner stále častěji říká „já“ a méně často „my“, když se přestane zajímat, jak žena prožila den. U žen trpících syndromem ztráty lásky často dochází ke kožním alergiím, nechuti k jídlu, nebo naopak k přejídání, žaludečním křečím, migrénám a dalším projevům.

LUDEK BROŽEK

MŮŽEME ŽÍT BEZ LÁSKY?



koho donutit, ani si lásku, tu opravdovou a hlubokou, koupit.

V následujícím textu vám předkládáme několik rad či námětů pro zamyšlení, jak se snažit vyrovnat se ztrátou lásky.

Pokuste se:

Najít okruh nových známých se stejnými preferencemi zálib, například sportovních, kulturních, společenských. Najděte si vhodné klubové prostředí nebo společnost stejně orientovaných lidí, třeba dávajících přednost návštěvám divadla, koncertů nebo filmových představení. Pomáhá často i společnost lidí stejné vry, náboženského citění a vnímání; preferování určitých duševních i duchovních hodnot. Konejte dobročinné akce, poskytněte služby bez úplaty lidem, kteří jsou na tom o něco hůř než vy sami. Ze svého lidského altruismu se snažte radovat. Navštěvujte nemocné a lidi, kteří se ocitají v nouzi a bez pomoci blízkých.

Nevyžadujte, aby vás měli lidé rádi — láska přichází sama, často když ji nejméně očekáváte. Nikdy se nesnažte ji vynucovat!

Bohužel v současnosti se často setkáváme spíš s potřebou „brát“ než „dávat“.

Stejná sázka

„Sázím se o hlavu!“

„A já o peněženku!“

„Ale v peněžence nic nemáte!“

„To já vím! Ale jde přece o to, aby ta sázka byla stejná, ne?“

Z učené přednášky

Rečník: „Spává nemoc, ja, to je strašná nemoc. Tu kdo měl, buď to zemřel anebo zůstal blbý. A já jsem ji měl . . .“

POSLUŠNÍ AŽ K SMRTI

MUČEDNÍCI VÁLKY

Pročítáme-li seznamy kněží, kteří byli vězněni v koncentračních táborech, nalézáme mezi nimi i jména známých, vysoce postavených osobností. Ani před nimi se nacistický teror nezastavil, i oni přišli obětí v těžké době druhé světové války.

Protože byl nepohodlný úřadům, musel být vězněn msgr. ThDr. Josef Beran, profesor pastorální teologie na Karlově univerzitě a pozdější pražský arcibiskup.

Za sabotáž říšských předpisů — tajně vyučoval bohoslovce — se do koncentračního tábora dostal ThDr. Jan Merell, pozdější děkan CMBF v Praze a Litoměřicích.

Oblíbený kazatel a probošt kapituly na Vyšehradě msgr. Bohumil Sta-

liturgické tradice Emauz, které se staly centrem liturgického života v Praze. Vždyť klášter byl oblíbeným místem dr. A. Fuchse, známého publicisty, který díky emauzským benediktinům našel cestu k víře.

Na začátku července 1942 dostali benediktini rozkaz k opuštění budov do 22. 7. Opatovi vytýkali počestění kláštera, spojení s Vatikánem. Následovala důkladná prohlídka kláštera a 19. července 1942 opouštějí ře-



Prelát gen. msgr. Metoděj Kubáň



Emauzský opat Arnošt Vykoukal

šek se stal také obětí nacistické perzekuce.

Ředitel salesiánského střediska, později litoměřický biskup a kardinál ThDr. Štěpán Trochta, strávil v koncentráku tři roky.

Seznamme se s osudy některých vyšších duchovních podrobněji. Jejich vyšší úřady nikomu z nich nepřišly žádné výhody ani úlevy, jen větší zodpovědnost a mnohdy i větší trápení.

V roce 1347 založil Karel IV. klášter Na Slovanech — emauzský, aby pečoval o slovanskou liturgii a o sblížení slovanských národů. V době tzv. kulturního boje v Německu se sem uchýlili benediktini z Beuronu. Po roce 1918 většina z nich klášter opustila. Převorem-administrátorem se stal Arnošt Vykoukal, který byl v roce 1925 zvolen opatem kláštera.

Jako hlavní úkol si vytýčil obnovení

holnici svůj klášter. Opatu Vykoukalovi je přikázáno místo pobytu — Píseň, z níž se nesměl vzdálit. Nesmí se stýkat ani se členy kláštera. Měsíc nato je opat Vykoukal zatčen a 10. září 1942 umírá vyhladověním v Dachau.

Po smrti pražského arcibiskupa kardinála Karla Kašpara byl jedním z nejvýznamnějších kandidátů na úřad arcibiskupa svatovítský kanovník, prelát dr. Antonín Bořek Dohalský. To vzbudilo nelibost německých úřadů, které hledaly cestu, jak kanovníka Dohalského odstranit. Nakonec se důvod k zatčení přece jen našel. Dr. Dohalský věděl o úkrytu parašutistů, kteří spáchali atentát na zastupujícího říšského protektora R. Heydricha. 5. června 1942 je Bořek Dohalský zatčen a transportován do koncentračního tábora v Osvětimi.



msgr. dr. Josef Beran,
pražský arcibiskup

Snímek J. Litomský

Za devadesát dní umírá, utrápen hladem a krutým zacházením.

Svůj život v této době obětoval také generál duchovní služby v armádě, generální vikář katolíků čs. branné moci, papežský komoří msgr. Metoděj Kubáň. Narodil se na Valašsku, vystudoval kněžský seminář v Olomouci, první světovou válku prožil na bojištích. Poté působil jako duchovní správce u různých posádek po celé republice. V srpnu 1938 byl jmenován generálem duchovní správy.

Pro urážku německé branné moci je prelát Kubáň zatčen v srpnu 1940 a odvezen do Dachau. Ve dne v noci pracuje ve sněhu, dostávají se velké zdravotní potíže, nadto je ještě surově zbit blokovým velitelem za ztrátu lžice ze skříňky. Jeho snahy dostat se do táborové nemocnice jsou marné. Umírá v ranních hodinách 5. března 1942.

Krátký pohled do osudů tří kněží nemůže samozřejmě vyčítat všechny hrůzy a utrpení, kterým byli ti lidé vystaveni. Není to koneckonců ani účel našich vzpomínek. Důležité je nezapomenout. Osvědčili se v nejtěžších chvílích, byli „poslušní až k smrti“ (srv. Flp 2, 8), ale ne poslušní režimu, který je utlačoval, ale poslušní a oddaní svému poslání. A proto jsou pro nás vzorem.

PROKOP MARIO BÖHME

"POTŘEBUJEME MNOHEM VÍCE TO NADČASOVÉ"

Ku smrti Eugena Ionesca 28.března 1994.

"Všechno je neštěstí. Bez Boha." Tato slova Ionesca, vynálezce "absurdního divadla", cituje Georg Hensel v nekrologu Fr.Allg. Zeitung ze dne 0.března. Ionescu, nar.1912 ve Valašsku, po rodičích pravoslavného vyznání, svým vlastním světonázorem spíše agnostik, nenáviděl každé souputnictví a upozorňoval na onu skutečnost, v níž je každý sám: smrt. Proti utopiím, které lze držet jen za tu cenu, že zaplašíme myšlenku na smrt, postavil ve svých pracích neodvratitelnou skutečnost smrti, tak na př. ve své divadelní hře "Triumf smrti aneb hra o velkém masakru", kterou napsal v době revolty 68.roku. "Oněm, utopiemi zmámeným, metafyzice nepřátelským létům, které zapudily smrt, zasvištěl kolem hluchých uší jeho tanec mrtvých". píše Hensel. Ve stejnou dobu, kdy agnostik Ionesco připomínal světu smrt a nesmyslnost všeho, co před smrtí neobstojí, zachvátilo katolickou církev opojení nedomyšlené euforie a přilnutí k světu, které stydlivě ukrylo zjevenou boží pravdu o smrti a věčnosti, soudu a blaženosti. Právě v tom viděl Ionesco její sebevraždu. "Církev přestala být už sama sebou. Likviduje sama sebe.. Páše samovraždu. Co od Církve očekáváme? Aby nám nezavírala cestu k nadpřirozenou a aby se nebála" prohlásil Ionesco r.1975 ve francouzské televizi, Modernismus, jako zplodina strachu: strachu před opovržením světa. "Pociťuji jako skandál, že si Církev přeje splynout s dějinami. Tak velký je její strach, stát mimo dějiny. To je bludná cesta..." Tolik Ionesco téhož roku v interview pro časopis "Quatre saisons du theatre et de la musique". Strach před lidmi je následek ztráty bázně před Bohem. Církev, která odstraňuje z těla světa osten myšlenky na smrt a věčnost "dělá ústupky světu, podstatné ústupky, fundamentální a totální ústupky. Svět bude ztracen a Církev se ztratí ve světě (...) Nemohu vystát faráře, kteří na ulici kouří cigaretu a pobíhají sem tam v pulóvu. Ruce v kapsách kalhot, s dlouhými vlasy, pošilhavající 'doleva'. Uchvátil je vír světa. Nějakou dobu už nejdu do kostela, aspoň ne do Notre Dame de Champs. Jeho faráři jsou hloupí a obraz prostřednosti, jsou rádi, že jsou jenom lidé jako všichni prostřední lidé, maloměstácká levice." Ionesco vyzývá kněze, aby se obraceli k světu v řeči, která není řečí tohoto světa, ale v řeči sakrální. "Potřebujeme mnohem víc to nadčasové. Co je náboženství bez toho, co je sakrální a co je svaté?" A Ionesco se obrací na svého partnera v interview, kterým je kněz v civilu, slovy: "Budte nečím nepřijatelným, neočekávaným, co nevězí v tomto světě. Oblecte si sutanu! Co má znamenat ta mašle? Vy jste jako kdokoli jiný. Já mám potřebu vidět někoho, kdo stojí mimo tento svět, sice ve světě je, ale současně je i mimo tento svět."

(Glosa otištěna v "Informationsblatt der Priesterbruderschaft St.Petrus" květen 1994. Vhodné k zamyšlení pro frajery v kněžském stavu, kterým učarovala vázanka i pro jejich představené)

Není míru bez pokoje, není řádu vnějšího bez řádu vnitřního. A tento pokoj je Bohem dán těm, kteří jemu vzdávají „slávu na výsostech“, ne slovy, ale svým životem.

ČESKOSLOVENSKÉ LIDOVÉ SDRUŽENÍ V RAKOUSKU

Sekretariát: 1150 Vídeň,
Pelzgasse číslo 17

ÚŘEDNÍ HODINY V SEKRETARIÁTE
každý první čtvrtek v měsíci, vždy od
18 do 19.30 hodin.

UPOZORŇUJEME na bohatou kni-
hovnu našich a cizích autorů, hlavně
cestopisných. - Knihy se půjčují každý
první čtvrtek v měsíci, vždy od 18 do
19.30 hodin.

JEDNOTA SV. METODĚJE

Ústředí: Vídeň III., Rennweg číslo 63

Drazí čtenelé mariánští!

Letos Vás opět všechny srdečně
zveme k mariánským pobožnostem do
poutního kostela P. Marie sedmibolest-
né na Kaasgraben, 19., Ettingshausen-
gasse 1, a sice vždy 1. neděli v měsíci v
15 hodin:

1. října 1995.

Na Vaši hojnou účast se těší ústředí
Jednoty sv. Metoděje.

Neděle 8. října 1995 denní výlet na
výstavu do Murau „Holzzeit“ odjezd
7 hodin ráno.

Sobota 21. října 1995 „Vinobraní“ v
sále Schützengasse, 20 hodin.

MŠE SVATÉ NA OKRESÍCH:

I. A II. ODBOR JSM VÍDEŇ XV.:
Každou neděli a každý svátek v 8 hod.
mše svatá v kostele ve Fünfhausgasse,
Vídeň XV.

KAŽDOU NEDĚLI se koná v českém
kostele JSM na Rennwegu číslo 63
10 hodin mše svatá s prolovem.

Příležitost ke svatě zpovědi vždy
před každou bohoslužbou.

VII. ODBOR JSM

USA - FLORIDA - videopřednáška -
Otto Krejčí - sobota 23. září 1995 -
20 hodin v našem sále Schützen-
gasse 30.

**MŠE SVATÉ V ČESKÉM JAZYCE
V CHRÁMU PANNY MARIE NA
NÁBŘEŽÍ** se konají každou neděli a za-
svěcený svátek v 8.30 hodin s pro-
mluvou u Otců Redemptoristů Vídeň I.,
Salvatorgasse 12.

**KLEMENS MARIA HOFBAUER-
KLUB** - České katolické společenství
při chrámu Panny Marie na Nábřeží -
založené páterem Josefem Novotným -
I. okres, Seitzergasse 5, IV.

Otevřeno každý pátek od 19 do
22 hodin. V neděli a zasvěcený svátek
od 9.30 do 11 hodin.

Mše sv. o nedělích a svátcích se ko-
nají nadále ve stejnou hodinu (8.30
hodin).

OREL VÍDEŇ

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ X. Puchs-
baumgasse číslo 39 a/4. Ježkova
knihovna (tamtéž) půjčuje **každou
první středu** v měsíci od 18 do 19 hodin.
Též dle telefonické dohody, číslo telefo-
nu 62 68 204.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ XV. Cvi-
číme **každé úterý od 19.30 do 21 hodin**
v Zinkgasse číslo 12, Vídeň XV. Hosté
vítáni!

ČESKÉ SRDCE, ODBOR XVII. Kra-
janka **Emilie Křenková** oslaví 18. září
1995 své 76. narozeniny. - Krajanka
Anežka Zacherová oslaví 20. září 1995
své 80. narozeniny. Krajanka **Růžena
Hladíková** oslaví 25. září 1995 své
67. narozeniny. - Krajanka **Libuše Kra-
kovičová** oslaví 25. září 1995 své
64. narozeniny. - **Jubilantkám srdečně
blahopřejeme.**

Předseda Jednoty sv. Metoděje a člen Československého lidového
sdružení, krajan

JIŘÍ UHER

slaví 17. září 1995 své 60. narozeniny. - Děkujeme mu za jeho obětavou
práci a do dalších let přejeme Boží požehnání a pevné zdraví.

Československé lidové sdružení
Jednota sv. Metoděje

Našemu dlouholetému, obětavému a zasloužilému předsedovi, bratru

JIŘÍMU UHROVI

k jeho 60-tým narozeninám

přejeme vše nejlepší, hodně zdraví, mnoho zdaru ve spolkové činnosti a
Božího požehnání do dalších let.

Výbor a členové
VII. odboru Jednoty sv. Metoděje

Místopředseda ústředního výboru Menšinové rady, krajan

JIŘÍ UHER

oslaví 17. září 1995 své 60. narozeniny. - Srdečně mu děkujeme za jeho
činnost v menšině a do dalších let přejeme hodně zdraví a spokojenosti.

Menšinová rada české a slovenské větve v Rakousku

Dlouholetý člen Českého srdce - ústředí, krajan

JIŘÍ UHER

oslaví 17. září 1995 své 60. narozeniny. - Děkujeme mu za vykonanou práci
a přejeme do dalších let pevné zdraví a spokojenost v další společné práci.

České srdce - ústředí

ŘÍJEN 1995

- 14.: **PODZIMNÍ KONCERT KLASICKÉ
HUDBY** - Kulturní výbor Českého
srdce - Slovenská Beseda -
16. hodin - **SOBOTA**
- 21.: **MORAVSKÉ HODY** Sokol Vídeň
XII/XV. - Farní sál Gatterhölzl -
19.30 hodin - **SOBOTA**